

Zarzuty i główne argumenty

W ramach swojego pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że doszło do naruszenia obowiązku uzasadnienia decyzji wynikającego z art. 73 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Zarówno w decyzji Izby Odwoławczej, jak i w zaskarżonym wyroku Sądu Pierwszej Instancji zabrakło ustaleń i wyjaśnień dotyczących kształtów uznawanych przez OHIM lub Sąd Pierwszej Instancji za powszechne na rynku, a także sposobu, w jaki zgłoszony kształt powinien różnić się od kształtów powszechnych na rynku, by móc być uznany za odróżniający. W braku takich ustaleń i wyjaśnień trudno jest zrozumieć, w jaki sposób OHIM i Sąd Pierwszej Instancji doszły do przekonania, że zgłoszony kształt nie jest odróżniający.

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że naruszony został art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego z uwagi na ocenę charakteru odróżniającego, która — wobec braku podania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia — mogła być jedynie wynikiem czystego błędu w ustaleniach faktycznych Sądu Pierwszej Instancji. Kwestia ta podlega kontroli Trybunału. Wbrew stanowisku Sądu Pierwszej Instancji wyrażonemu w zaskarżonym wyroku, wnosząca odwołanie twierdzi, że zgłoszony kształt ma odróżniający charakter, ponieważ różni się znacząco od zwykłych kształtów występujących na rynku i nie jest tylko odmianą tych kształtów. Właściwy krąg odbiorców może postrzegać zgłoszony kształt jako wskazanie pochodzenia, niezależnie od sposobu jego wykorzystania i bez dalszej weryfikacji czy głębszego zastanowienia — i rzeczywiście postrzega go w ten sposób.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej**(Sprawa C-24/08)**

(2008/C 79/34)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Alfonso i H. Kraemer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/48/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 29 kwietnia 2004 r.

(¹) Dz.U. L 157, str. 45.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydane w dniu 21 listopada 2007 r. w sprawie T-94/06 Giuseppe Gargani przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 24 stycznia 2008 r. przez Giuseppe Garganigo**(Sprawa C-25/08 P)**

(2008/C 79/35)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszący odwołanie: Giuseppe Gargani (przedstawiciel: W. Rothley, adwokat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 21 listopada 2007 r. w całości,
- przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi Pierwszej Instancji,
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd odmówił wnoszącemu odwołanie prawa do bycia wysłuchanym, nie ustosunkowując się do argumentów wnoszącego odwołanie, lecz zmieniając strony i uznając skargę za niedopuszczalną.

Skarga, która została wniesiona przez przewodniczącego Komisji Prawnej Parlamentu Europejskiego a nie — jak wskazano w zaskarżonym postanowieniu — przez „osobę prywatną”, jest mianowicie skierowana wyraźnie przeciwko ówczesnemu przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego a nie przeciwko Parlamentowi Europejskiemu jako takiemu, ani przeciwko „osobie fizycznej”. Sąd traktuje wnoszącego odwołanie jak dowolnego włoskiego skarżącego, który wnosi o stwierdzenie niezgodności z prawem działania Parlamentu Europejskiego, a ówczesnego przewodniczącego Parlamentu Europejskiego jak dowolnego hiszpańskiego pozwanego, którego należy obciążyć niezgodnym z prawem działaniem przewodniczącego Parlamentu Europejskiego.

Sąd nie zbadał, czy system sądownictwa przewiduje środek zaskarżenia umożliwiający przewodniczącemu Komisji Prawnej wniesienie o stwierdzenie niezgodności z prawem działania przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, gdy wykracza on poza swoje kompetencje określone w regulaminie i w ten sposób narusza uprawnienia przewodniczącego Komisji lub przewodniczącego Parlamentu do współdziałania.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 8 listopada 2007 r. w sprawie T-194/04, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko The Bavarian Lager Co. Ltd, Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych (EIOD), wniesione w dniu 24 stycznia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-28/08 P)

(2008/C 79/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Docksey i P. Aalto, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: The Bavarian Lager Co. Ltd, Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości,
- wydanie ostatecznego wyroku w sprawie będącej przedmiotem niniejszego odwołania, oraz
- obciążenie strony skarżącej w sprawie T-194/04 kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję, a w przypadku, gdyby orzeczenie w przedmiocie odwołania było niekorzystne dla Komisji, obciążenie Komisji połową kosztów postępowania poniesionych przez stronę skarżącą w sprawie T-194/04.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wykładni wyjątków związanych z ochroną prywatności, ochroną danych i celami dochodzenia, ustanowionych odpowiednio w art. 4 ust. 1 lit. b) i art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾.

Sąd Pierwszej Instancji orzekł, że art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽²⁾ nie może zostać zastosowany w przypadku danych osobowych posiadanych przez instytucje objęte zakresem stosowania rozporządzenia 1049/2001. Jednakże, żaden z przepisów rozporządzenia 45/2001 ani rozporządzenia 1049/2001 nie wymaga, ani nie dopuszcza wyłączenia stosowania tego przepisu celem wywarcia skutków przewidzianych w przepisach rozporządzenia 1049/2001. Sąd popełnił zatem błąd co do prawa dokonując wykładni art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w ten sposób, że przepis ten skutkuje brakiem zastosowania innego przepisu prawa wspólnotowego.

Po drugie Sąd orzekł, że pomimo szczególnego odesłania w art. 4 ust. 1 lit. b) do prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie ochrony danych, dane osobowe umieszczone w dokumentach powinny zostać publicznie udostępnione na podstawie rozporządzenia 1049/2001 za wyjątkiem sytuacji, w których istnieje oczywiste ryzyko naruszenia ochrony praw do prywatności i integralności jednostki.

Ograniczając zakres stosowania wyjątku ustanowionego w art. 4 ust. 1 lit. b) do tego rodzaju przypadków, Sąd przyjął restrykcyjną wykładnię tego wyjątku, co skutkuje tym, iż przesłanka dodatkowa zawarta w drugiej części tego wyjątku („w szczególności w odniesieniu do ustawodawstwa Wspólnoty związanych z ochroną danych osobowych”) zostaje pozbawiona effet utile. Sąd popełnił błąd ograniczając wyjątek, o którym mowa w sposób wyłączający prawodawstwo wspólnotowe związane z ochroną danych osobowych z zakresu stosowania tego wyjątku w sytuacjach, w których zażądano dostępu do danych osobowych zawartych w dokumencie.

Po trzecie Sąd przyjął wykładnię wyjątku dotyczącego ochrony „dochodzenia”, która prowadzi do powstania wątpliwości co do możliwości skutecznego wykonywania przez Komisję swych funkcji polegając na informacjach uzyskanych w sposób poufny od osób trzecich, w celu udzielenia Komisji pomocy w dochodzeniu.

Sąd popełnił błąd co do prawa dokonując wykładni wyjątku dotyczącego dochodzeń zawartego w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia 1049/2001 w sposób skutkującym tym, że Komisja może nie spełnić zapewnień dotyczących zachowania poufności poczynionych w ramach dochodzeń w sprawach ewentualnych naruszeń prawa wspólnotowego i może nie spełnić tych zapewnień w przyszłości.

Wreszcie, odwołanie Komisji dotyczy również kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 8, str. 1.